

OBRAZAC SUDJELOVANJA U SAVJETOVANJU O NACRTU ZAKONA, DRUGOG PROPISA ILI AKTA		
Naziv nacrtu zakona, drugog propisa ili akta	NACRT PRIJEDLOGA ZAKONA O MUZEJIMA	
Naziv tijela nadležnog za izradu nacrtu	MINISTARSTVO KULTURE	
Razdoblje savjetovanja (početak i završetak)	7. svibnja 2014. – 25. svibnja 2014.	
Naziv/ime sudionika/ce savjetovanja (pojedinaac, udruga, ustanova i sl.) koji daje svoje mišljenje i primjedbe na nacrt zakona, drugog propisa ili akta	<i>TEHNIČKI MUZEJ</i> <i>Voditelj odjela općih poslova – tajnik</i> <i>Ivan Halić, dipl.prav.</i>	
Tematsko područje i brojnost korisnika koje predstavljate, odnosno interes koji zastupate	<i>muzejska djelatnost</i>	
Ime i prezime osobe/a koja je sastavljala primjedbe ili osobe ovlaštene za zastupanje	Ivan Halić	
	<u>Kontakt</u> E-mail: ivan.halic@tehnicki-muzej.hr Telefon: 01/4881613	
Datum dostavljanja obrasca		
Jeste li suglasni da se ovaj obrazac, s nazivom/imenom sudionika/ce savjetovanja, objavi na internetskoj stranici nadležnog tijela? ¹	DA	NE

Načelne primjedbe:

Primjedbe na pojedine članke Nacrta prijedloga:

¹ Sukladno Zakonu o zaštiti osobnih podataka (NN 106/12), osobni podaci neće se koristiti u druge svrhe, osim u povijesne, statističke ili znanstvene svrhe, uz uvjet poduzimanja odgovarajućih zaštitnih mjera. Anonimni, uvredljivi ili irelevantni komentari neće se objaviti.

Poštovani!

Članak 5.

U članku 5. stavak 2 predlažem izbaciti riječi: „isključivo za razvoj muzejske djelatnosti“, a umjesto tih riječi upotrijebiti riječi: „za materijalne izdatke, izdatke za imovinu i programske izdatke u skladu s financijskim planom ustanove.“

Dosta je opravdanih razloga zašto nije moguće prihvatiti da se višak prihoda iz gospodarske djelatnosti koju bi eventualno muzeji obavljali koristi isključivo za razvoj muzejske djelatnosti. Dobro je poznato kako muzeji obavljajući redovnu muzejsku djelatnost ostvaruju vlastite prihode npr. od prodaje ulaznica. Takve prihode muzeji koriste za podmirivanje materijalnih izdataka, izdataka za imovinu i programskih izdataka ustanove u skladu s financijskim planom ustanove te za podmirivanje izdataka za zaposlene za koje u ustanovi nisu osigurana sredstva u proračunu

Kad bi prema prijedlogu zakona ostala obveza da se sredstva ostvarena u muzeju obavljanjem gospodarske djelatnosti sukladno posebnim propisima, moraju koristiti isključivo za razvoj muzejske djelatnosti ustanovama bi bilo onemogućeno da takva sredstva koriste za tekuće i investicijsko održavanje objekata koje koriste, plaćanje svih potrebnih atesta i ostalih zakonskih obveza koje se odnose na korištenje prostora u kojima se obavlja muzejska i gospodarska djelatnost. Ne bi se moglo sredstva ostvarena gospodarskom djelatnošću ulagati u održavanje prostora niti uređenje prostora, kao ni za ostale materijalne izdatke koje ne možemo kvalificirati kako su u službi „razvoja muzejske djelatnosti“.

Neki muzeji već su i sada obveznici PDV-a. Za obavljanje djelatnosti (npr. iznajmljivanje poslovnih prostorija). Takve ustanove ne mogu koristiti odbitak pretporeza na uslugu iznajmljivanja već samo za usluge i aktivnosti koje su usmjerene ulaganju u iznajmljene prostore. Ne znam kojim bi sredstvima Muzeji mogli ulagati sredstva u opremu, stvari, sredstva, prostorije koje koriste za obavljanje gospodarske djelatnosti kad im ovakvom zakonskom formulacijom isto onemogućeno.

Za ozbiljniju analizu trebalo bi iz postojećih izvještaja o godišnjim prihodima i rashodima muzeja usporediti podatke koliko ustanove dobivaju sredstava za tekuće i investicijsko održavanje iz republičkog ili gradskog proračuna te kolika su sredstva za te obveze na rashodovnoj strani? Pretpostavljam kako bi ovakvom usporedbom došli do podataka kako neke ustanove (koje nisu u sustavu državne riznice) troše velik postotak vlastitih prihoda na tekuće i investicijsko održavanje koje im ne može osigurati osnivač.

Određivanjem da se sredstva ostvarena gospodarskom djelatnošću muzeja moraju koristiti isključivo samo za razvoj muzejske djelatnosti onemogućava se korištenje sredstava za redovno tekuće i investicijsko održavanje i ostale materijalne rashode iz redovne djelatnosti muzeja, a osnivači za takve rashode nisu u mogućnosti planirati niti prihodovati potrebne iznose u proračunu.

Isto tako potrebno je članak 5. st. 2 postaviti u odnos prema predloženom članku 30. prijedloga Zakona u kojem se navodi kako muzeji, ustanove i druge pravne osobe unutar kojih su muzeji, galerije i zbirke *mogu* osigurati vlastita sredstva za osiguranje muzejske građe. Mišljenja sam kako osiguranje muzejske građe ne možemo kvalificirati kao razvoj muzejske djelatnosti pa bi prema ovakvom zakonskom reguliranju bilo onemogućeno koristiti ovakav višak prihoda za plaćanje premija

osiguranje. Osiguranje bi moglo biti plaćeno samo sredstvima ostvarenim iz obavljanja osnovne muzejske djelatnosti (prihod od ulaznica).

Članak 9.

Predlažem obvezno poslije st. 1 dodati novi stavak koji glasi:

„Ugovor o pravnom poslu iz stavka 1 ovog članka mora biti zaključen u pisanom obliku“

Na ovaj način izbjegli bismo mnoge prijepore koji se mogu pojaviti u slučaju kad se odjednom pojavi „vlasnik“ predmeta koji je već upisan u inventarnu knjigu a upis u tu knjigu nije izvršen temeljem zaključenog kupoprodajnog ugovora, ugovora o darovanju, rješenja o nasljeđivanju ili ugovora o zamjeni u pisanom obliku već na drugi način ili po drugoj osnovi.

Članak 28.

Stručno vijeće ne donosi odluke koje bi imale obvezujuću snagu već ima samo savjetodavnu ulogu.

U članku 28. st. 2 poslije riječi „...mišljenja...“ predlažem dodati riječ „**ravnatelj**“ kako bi bila jasnije istaknuta uloga Stručnog vijeća koje je savjetodavno tijelo ravnatelja (koji odlučuje o stručnim i drugim pitanjima rada i razvitka muzeja, organizaciji rada, vođenju stručnog rada, ovlašten je i dužan predlagati Muzejskom vijeću /prema važećem zakonu: Upravnom vijeću/ plan i program rada muzeja itd.

Članak 30.

Prijedlogom Zakona utvrđena je obveza osiguranja muzejske građe i muzejske dokumentacije. Određeno je kako se muzejska građa i muzejska dokumentacija obvezno osigurava kod osiguravajućeg društva za one rizike i u opsegu s kojim su suglasni osnivači.

U stavku 2 istog članka predviđeno je kako će sredstva za osiguranje muzejske građe i muzejske dokumentacije kao i prostora u kojima je ona smještena osigurati osnivači muzeja ako muzeji nemaju osigurana vlastita sredstva za ovu namjenu.

Mišljenja sam kako ovdje postoji nespretna formulaciju predlagatelja koji obvezu osiguranja muzejske građe i dokumentacije kao javnog dobra prebacuje s osnivača na ustanove (muzeje) što je nedosljedno i nedorečeno.

Ne znam može li se zakonom ovu obvezu dopuniti specifičnom odredbom da je potrebno muzejske izložke osigurati prema: „knjigovodstvenoj vrijednosti“ ili prema „procijenjenoj vrijednosti“ izložaka. Različiti način evidentiranja vrijednosti izložaka dovodi do vrlo bitnih razlika u iznosu utvrđene premije osiguranja.

Kako izložci, u odnosu na proračunsko računovodstvo koje ne predviđa višegodišnji porast vrijednosti imovine, svake godine postaju sve vredniji pitanje je na koji način utvrditi vrijednost svakog pojedinog izložka prigodom osiguranja istih od uobičajenih rizika?

Ako o tome odlučuje muzej bez suglasnosti osnivača upitno je kako će muzeji odnosno na koju vrijednost osigurati muzejsku građu (vjerojatno pokušavajući ostvariti uštede na rashodovnoj strani ako to moraju platiti iz vlastitih sredstava)?

Da li je potrebno u ovakvim specifičnim okolnostima (brinući o vrijednosti naše kulturne baštine) propisati i rizike osiguranja i to zakonom jer npr. osiguranje izložaka za slučaj posljedice potresa može iznositi dvostruko više nego ukupan iznos svih ostalih premija osiguranja za ostale uobičajene rizike (požar, krađa, uništenje itd.). Ili je moguće odrediti kako ne postoji obveza osiguranja za rizik od uništenja stvari (izložka) uslijed potresa.

Ističem kako obveza muzeja za osiguranje sredstava za osiguranje muzejske građe i dokumentacije osim zakonom mora biti predviđena i Financijskim planom ustanove kojeg donosi Upravno vijeće muzeja temeljem uputa i podataka koje ustanovi kao proračunskom korisniku dostavlja osnivač. Upravno vijeće muzeja (po prijedlogu novog zakona Muzejsko vijeće) ovdje preuzima veliku odgovornost u ime i za račun osnivača planirajući vlastite prihode ustanove za osiguranje muzejske građe bez preciznijih pokazatelja na koju je vrijednost potrebno osigurati ovu imovinu?

Članak 36. i 37.

Samo komentar:

Stručno muzejsko zvanje potrebno razlikovati od radnog mjesta na kojem osoba sa stečenim muzejskim zvanjem radi. Zakon ne propisuje nazive radnih mjesta već nazive stručnih zvanja. Svi sudionici u raspravi (muzejski stručni djelatnici kao i svi ostali) trebali bi razumjeti zakonsku regulativu prema kojoj stjecanje višeg muzejskog zvanja prema važećem Zakonu a tako i prema prijedlogu novog Zakona o muzejima ne znači automatizmom i ugovaranje rada na novom radnom mjestu. O novom ugovoru o radu (odnosno aneksu postojećeg) odlučuje poslodavac sukladno pravilniku o radu. Poslodavac nije osnivač već ustanova. Prema većini danas usvojenih statuta ustanova u kulturi određeno je kako o ugovaranju rada na neodređeno vrijeme odlučuje upravno vijeće ustanove. Potrebno je dakle na prijedlog zaposlenika koji je stekao više stručno zvanje omogućiti da ravnatelj/ica predloži upravnom vijeću ugovaranje rada na drugom, novom radnom mjestu (npr. radno mjesto: viši kustos) sa zaposlenikom koji je do sada imao stručno zvanje kustos i radio je na radnom mjestu kustos.

Ugovorima o radu reguliraju se dvostrano obvezni odnosi gdje ne možete očekivati kako će samim stjecanjem višeg stručnog zvanja jedna ugovorna strana samostalno bez iskazane volje i suglasnosti

druge ugovorne strane ugovoriti izvršavanje poslova i radnih zadataka za koje je propisano više stručno zvanje.

Možda bi se moglo zakonom predvidjeti da je poslodavac (muzej) svom zaposleniku koji je tijekom rada u ustanovi stekao više stručno zvanje, **dužan ponuditi** zaključivanje novog ugovora o radu na radnom mjestu koje odgovara njegovom stečenom višem stručnom zvanju **u roku od 30 dana od dana saznanja o stjecanju stručnog zvanja**. Tek na ovaj način zakonom bi bilo određeno kako postoji obveza poslodavca da ugovori rad muzejskog stručnjaka prema njegovom stečenom stručnom zvanju.

Ili sve ovo nije potrebno komentirati budući se zakonom o muzejima reguliraju muzejska zvanja, a nekim drugim zakonom (o radu ili državnim službenicima i namještenicima) utvrđena su pravila koja se odnose na rad i ugovorene radne odnose.

Važna napomena:

**Popunjeni obrazac dostaviti na adresu elektronske pošte: zakon.muzeji@min-kulture.hr
zaključno do: **25. svibnja 2014.****